

Arrest

nr. 92 302 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van het samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 14 maart 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 april 2012 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 augustus 2012.

Gelet op de beschikking van 13 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEVOS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2009 werd ingediend door:

L., M.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te Tafarsit op (...)1979

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op zijn langdurig verblijf in België en zijn duurzame lokale verankering. Hij tracht deze te staven en legt verschillende getuigenverklaringen, een schrijven van zijn advocaat en een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer voor. Hij haalt aan dat hij sociale banden heeft in België, dat hij Nederlands kent, dat Frans zijn tweede moedertaal is, dat hij de wil om te werken heeft, dat hij een werkaanbieding kan voorleggen en dat hij zeer goed ingeburgerd is. Echter, hierbij dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene zou sinds 2004 ononderbroken in België verblijven, doch hij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich dus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie of het verblijf van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Betrokkene zegt dat zijn familieleden (namelijk zijn broer en oom) zouden gemachtigd zijn tot een verblijf in België. Echter, betrokkene toont niet aan waarom dit gegeven een grond tot regularisatie zou vormen.

Betreffende het argument dat betrokkene goed en voorbeeldig gedrag zou vertonen en op geen enkele manier in contact kwam met justitie, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 14 maart 2012 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat wordt gemotiveerd zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 08/02/2012, wordt aan L., M. (...) (M)

geboren te Tafersit (Marokko), op (...)1979,

van MAROKKO nationaliteit, verblijvend: (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 13/04/2012 het grondgebied van België te verlaten, (...).

REDEN VAN DE BESLISSING:

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7 , alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Wat betreft de gevorderde nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing

2.1.1 In een eerste en een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van respectievelijk artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het recht op arbeid vervat in artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten en het Europees Sociaal Handvest.

2.1.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt met betrekking tot de door de verzoekende partij ontwikkelde middelen als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“Om dienstig gebruik te mogen maken van artikel 8 EVRM, dient de verzoekende partij te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De verzoekende partij verklaart weliswaar dat zij een tante en een oom met Belgische nationaliteit heeft en een zus en schoonbroer in België heeft, doch brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs van de familieband bij. Evenmin worden er elementen van afhankelijkheid bijgebracht of andere elementen die een voldoende hechte relatie aantonen. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij een feitelijk gezin vormt met de in het verzoekschrift vermelde personen en bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij onder de voorwaarden van artikel 8 EVRM valt. Met betrekking tot haar privéleven reikt de verzoekende partij geen andere elementen aan.

De verzoekende partij kan niet op dienstige wijze de schending van het IVESCR aanvoeren, aangezien aan het IVESCR geen directe werking kan worden toegedicht (cf. RvS 21 december 2005, nr. 153 073). Met betrekking tot artikel 6 van de UVRM wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de verklaring niet ingevoerd is in de Belgische wetgeving. Het is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 27 augustus 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op

het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

Ter terechtzitting van 2 oktober 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 13 augustus 2012 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te verwijzen naar haar verzoekschrift en de stukken die zij heeft gevoegd bij haar vraag tot horen.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 2 oktober 2012 slechts stelt te verwijzen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 13 augustus 2012 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen dat, gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan worden verwezen. Met een loutere verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening worden gehouden. De door de verzoekende partij als bijlage bij haar verzoek tot horen gevoegde stukken, waarnaar zij ter terechtzitting van 2 oktober 2012 verwijst, doen hieraan geen afbreuk. Dit klemmt – ten overvloede – des te meer daar de bij het verzoek tot horen gevoegde stukken, met name getuigschriften van woonst en gezinssamenstelling, een getuigenverklaring en een medisch attest, respectievelijk dateren van 23 augustus 2012, 21 augustus 2012 en 16 april 2012, terwijl de bestreden beslissing reeds werd genomen op 8 februari 2012. Er dient op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

In de mate waarin de verzoekende partij bij de stelling, zonder meer, te volharden, doelt op haar inleidend verzoekschrift, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende de aangevoerde middelen ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping van het beroep niet betwist. Bij het zonder meer volharden in haar inleidend verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Met verwijzing naar de in voormelde beschikking opgenomen grond aangaande de middelen van de verzoekende partij ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep, kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM en van het recht op arbeid vervat in artikel 23 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten en het Europees Sociaal Handvest, geen afbreuk doet aan het hogergestelde.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Het eerste en tweede middel zijn, zo al ontvankelijk, in alle onderdelen, ongegrond.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de eerste bestreden beslissing dient te worden verworpen.

2.2 Wat betreft de vordering tot schorsing gericht tegen de tweede bestreden beslissing

In casu dient de verzoekende partij op 13 september 2012 een verzoekschrift in met de volgende titel: *“Beroep tot nietigverklaring en schorsing”*. Voorts stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift:

“Beslissing waartegen het beroep tot nietigverklaring gericht is

Beslissing van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingen-zaken, Directie Toegang en Verblijf van 8 februari 2012 (medegedeeld op 14 maart 2012)

Beslissing waartegen het beroep tot schorsing gericht is

Bevel om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2012 (medegedeeld op 14 maart 2012)

(Stuk 17 in bijlage – beslissingen)

(...)”

Artikel 39/82, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat *“Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.”*

Verder dient te worden gewezen op het eerste lid van de tweede paragraaf van voormeld artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, die het volgende leert:

“De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.”

De verzoekende partij vermag aldus niet in eenzelfde verzoekschrift – waarin zij in casu twee bestreden beslissingen aanduidt – enkel de afzonderlijke schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2012, zijnde de tweede bestreden beslissing, te vorderen, zonder tevens de nietigverklaring van deze tweede bestreden beslissing te vorderen.

Bij gebrek aan ernstige middelen met het oog op de vernietiging van het aangevochten bevel, kan de Raad niet ingaan op het enkele verzoek de tenuitvoerlegging van louter het bestreden bevel, in casu de tweede bestreden beslissing, te schorsen.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN